

Meester van de Dromen: Olga Kharitidi in Samarkand

Het opsporen en verwerken van traumatische gebeurtenissen

In het tweede boek van Olga Kharitidi, 'Meester van de Dromen', vertrekt ze naar Samarkand in Oezbekistan. Ze ontmoet daar een leraar Michael, die haar onderricht en begeleidt bij verdere stappen voor haar inwijding tot genezer in de sjamaanse traditie. Opnieuw sluiten haar belevenissen nauw aan bij haar achtergrond als psychiater. De visie van Michael op de oorzaak en behandeling van trauma's loopt als een rode draad door het boek.

Samarkand ligt in Oezbekistan

Alvorens een kenmerkend stuk weer te geven, eerst een korte introductie. Michael en Olga treffen elkaar op de plek waar de ruïnes liggen van het oude Samarkand, verwoest door Djengis Khan. De ruïnes worden nu Afrasiab genoemd, het nieuwe Samarkand ligt verderop en werd opgebouwd door Timoer Lenk. Michael: *“Je hoeft hier niet bang te zijn voor de dood, hoewel de ruimte er veel van gezien heeft. Deze plek bevindt zich in heel weinig mensen, daar waar mensen bewust met de dood werken, en enige ervaring hebben opgedaan. Ze wisten dat de substantie dood en droom hetzelfde zijn, dat het verschil alleen ligt in de mate van intensiteit. Ze werkten hier specifiek met dromen omdat dit hen dichterbij het beheersen van de dood bracht. (...) De enige manier om kennis te verwerven uit deze plaats is door middel van uitwisseling. Het moet persoonlijk zijn. Je kunt geen kennis verwerven door alleen maar het besluit te nemen dit te doen. Je moet er een verhaal voor uitwisselen. (...) De verhalen van mensen die hier een transformatie ondergingen moeten nu opnieuw verteld worden. (...) Dit land wil je deze verhalen vertellen voor de mensen in andere landen zodat ze hieruit kennis kunnen verwerven. De psyche van de vroegere mensen moet weer tot leven komen om herinneringsuitwisselingen te*

activeren in mensen die nu leven, zodat ze kunnen leren van de pijn en de genezing van de mensen uit het verleden. (...) Deze plaats is erg oud. Hij is bedekt met lagen geschiedenis. Ze staan met elkaar in verband; ze beïnvloeden elkaar, maar een gedeelte van elke laag heeft een eigen leven en houdt mensen die tot deze lijn behoren er rechtstreeks mee in verbinding. Ik sta in verbinding met de oudste persoon van deze stad, met het allereerste begin van wat nu Afrasiab wordt genoemd.”

Vervolgens verteld Michael over de geschiedenis van Afrasiab, hoe hij koning van de doden werd en tot op heden gestorvenen redt van 'de tweede dood'. Nauw met dit verhaal verbonden is Zarathoestra (Zoroaster), die als degene wordt gepresenteerd die scheiding veroorzaakte door de wereld in dualiteiten onder te verdelen en daarmee definitief een einde maakte aan het 'Gouden Tijdperk'. *“Je weet weinig over Zoroaster en zijn leringen, maar je psyche wordt nog altijd georganiseerd door de regels van scheiding die hij instelde. Het bewustzijn werd weggeschoven van het centrum van het zijn door alles in zwart en wit te verdelen met aan beide zijden schaduwen.”* De oude ruïnes van Samarkand zijn nu de plek waar dit alles begon. *“Hier werd de aanzet gegeven tot de scheiding van pijn in het mensengeheugen en daardoor is het genezingspotentieel hier het grootst. De mensen hebben zich door de eeuwen heen tot dit land aangetrokken gevoeld omdat het hier makkelijker was hun uiteindelijke keus te maken om genezen of getransformeerd te worden, óf zich volledig over te geven aan de herinneringsdemonen die zeer actief worden in dit territorium. Deze plaats heeft veel tijd gezien sinds de tijd van Afrasiab. De mensen doen anderen pijn wanneer ze bang zijn. Dat is nu eenmaal zo. Hoe meer iemand pijn heeft, hoe banger hij zal zijn. Je bent hoofdzakelijk bang omdat je je eigen macht opgeeft. Mensen geven hun macht niet uit vrije wil op, maar ze doen het voortdurend wanneer ze gekwetst zijn. Wanneer ze niet willen dat de pijn een onderdeel vormt van hun persoonlijke herinnering, wijzen ze de traumatische ervaring in haar geheel af. Ze accepteren ze niet als een afgerond deel van henzelf. Een herinneringsdemon pakt het en zegt: 'Dit is van mij.' De herinneringsdemon krijgt de energie; het zelf verliest het.”*

Aan het eind van de dag keert Olga naar haar hotel terug. 'S Nachts heeft ze een beklemmende droom. De volgende dag treft ze Michael weer bij de ruïnes. Hij heeft snel in de

gaten dat de droom duidt op een diepere laag in haar bewustzijn, getriggerd door de plek en het gesprek van de dag ervoor. Olga draagt een groot verdriet met zich mee over de zelfmoord van Lara, een oude schoolvriendin van haar.

Weergave uit Meester van de Dromen, blz 141-152:

Ik had het gevoel dat ik er klaar voor was. Pas later begreep ik ten volle hoe moeilijk en vaak zelfs onmogelijk het is te praten en zelfs te denken over wat eens pijn had veroorzaakt, want elke terugkeer naar die herinnering maakt de pijn net zo actueel en ondraaglijk als hij maanden of zelfs jaren daarvoor was geweest. Michael wist dat uiteraard. En ik denk dat hij door mijn innerlijke bewegingen precies (zoals een chirurg een ziekte ziet en hoe hij haar weg kan halen uit het lichaam dat hij opereert) wist hoe hij het proces van mijn genezing moest beheersen zodat ik genoeg kracht zou hebben deze te doorstaan. In plaats van me aan te moedigen met mijn verhaal door te gaan, zei hij onverwacht: *'Weet je wat, waarom wacht je niet even voor dat je je verhaal vertelt en luister je niet eerst naar mij? Ik wil je vertellen wat er eeuwen na Alexander in Samarkand gebeurde.* (EB: Alexander de Grote staat in de lokale traditie bekend als Alexander de Verschrikkelijke. Volgens Michael liet Alexander bij de inname van Samarkand zijn manschappen moorden en verkrachten.) *Ik vertel je dit verhaal niet om jou te onderbreken, maar om je te helpen verder te gaan in de ruimte van de genezing die je nodig hebt. Het zal je ook helpen om de genezingsenergie te gebruiken van het intensieve proces waar je nu doorheen gaat om het naar de mensen uit het verleden en hun huidige afstammelingen te brengen om hen te helpen genezen. Kijk me niet zo aan. Je weet dat ik weet dat de dood niet het einde is. Je zou zo langzamerhand wel moeten weten dat ik een heel ander begrip van de tijd heb en hoe het verleden, het heden en de toekomst met elkaar verbonden zijn. Het is nooit te laat voor een genezing. Eeuwen na Alexander werd er een andere jongen geboren. Hij was licht, hij werd geboren uit het licht. Zijn ouders geloofden dat hij was geboren uit een kleine bal van licht die door de wil van de Grote Sjamaan naar de aarde was gebracht. Zijn haren waren licht; zijn ogen waren lichtgroen; zijn huid was bleek, maar zijn innerlijke geest was vurig. De sjamanen beschermden hem als een speciaal kind, want hij was geboren in een edele familie en had alle tekenen dat hem een opmerkelijke lotsbestemming te wachten stond. Maar op een dag mislukte hun bescherming. De vader van de jongen werd als eerste vermoord. De familie van de jongen bleef onbeschermd achter. Zijn moeder was een heel sterke vrouw, maar niet sterk genoeg om zichzelf te beschermen tegen de woede van de rondzwervende nomaden. Op een dag vertraptten de paarden van de vijand de restanten van het huis van de jongen en brandden de vijanden het huis af. En hij, een vreemd bleek jongetje dat zo anders was dan de anderen, werd tot slaaf gemaakt. Zijn vijanden bevestigden stokken aan zijn benen zodat hij niet kon rennen. Maar hij kon daardoor ook niet lopen.*

Hij leefde als een hond en groeide op als een hond. Hij lag buiten aan de ketting, at bedorven v lees, had het ijskoud in de winter en wenste dat hij dood was. Maar dat bleef hem bespaard. Hij bleef leven.

De ruïnes van Afrasiab

Toen hij eindelijk ontsnapte, was hij helemaal veranderd. Hij wist dat zijn naam nu zijn strijdkreet zou zijn en dat die naam ontzetting en angst zou veroorzaken bij een ieder die hem niet gehoorzaamde. Hij was voorbestemd zijn volk te redden en hen terug te brengen tot de waardigheid die hem verdiende. Toen zijn naam werd uitgeroepen weerklonk deze als een donderslag door geheel Azië. Mensen hoorden zijn naam en kwamen om hem te dienen. "Mensen van de Lange Wil", noemden ze zichzelf en de naam van de jongen beheerste en leidde hun wil. Temujin noemden ze hem, dat door zijn volk werd uitgesproken als Djingiz Chan.

Ook wij hoorden zijn naam toen hij eeuwen na Alexander naar ons land kwam. Hij was een groot strijder en kende geen angst. Hij had een oude sjamaan aan zijn zijde die hem door middel van zijn visioenen leidde. Maar alles gaat zoals het gaat. Als de gaten in je geheugen niet worden gedicht, als je het verleden afwijst, laat je de traumageesten binnen en vroeg of laat, hoe groots je ook bent, komen ze je martelen en anderen martelen via jouw daden.

De sjamaan van Djingiz Chan was een wijs man. Hij wist dat ook. Hij zag de dreigende komst van deze transformatie. Hij waarschuwde de jongen, die nu de grootste leider was, de heerser van de wereld die op zijn machtigst was. Maar de sjamaan kende de jongen van binnen, die bang en onbeschermd was. Het was gevaarlijk en zijn waarschuwing had geen effect. De angst huisde al in het hart van Djingiz Chan toen de oude man tegen hem sprak. De angst had al de leiding, maakte beslissingen. De beslissing was gemaakt dat alles moest verdwijnen wat angst in de weg stond. Dus vermoordde Djingiz Chan zijn leraar. Toen hij naar Samarkand kwam, vernietigden zijn mensen de stad. Ze vermoordden zoveel mensen dat er nog maar weinig overbleven. Maar hij geloofde in magie en hij sprak met de priesters hier en liet hen leven. Omdat hij het gevoel had dat deze plaats hem veel magie kon laten zien die hij niet eerder had gekend. De priesters van de Zoroastrische weg bleven gespaard. Ze lieten hem waarschijnlijk enige magie zien, maar ze konden hem niet redden van de traumageesten die hem kwelden.

Toch kreeg hij nog een kans, net als Alexander. Hij zag een vrouw, een van de weinige vrouwen die nog in leven waren. Ze was een jong meisje dat in een shocktoestand op de grond zat. Haar familie was vermoord, haar huis was platgebrand. Haar gouden stad bestond niet meer. Maar de dood had haar nog niet opgeëist en ze wist niet wat haar lotsbestemming zou zijn.

Djingiz Khan (ca 1161-1227)

Ze had een apart gezicht. Ze had een lichte huidskleur en prachtige gelaatstreken. Haar ogen waren lichtgroen en ze had een bleke huid. Ze zat zwijgend op de grond.

Hij zag haar gezicht en zag dat ze veel op zijn moeder leek voordat ze haar martelden. De jongen in hem huilde; hij hoorde de kreten van zijn vader. Het geluid van kletterend metaal vulde zijn oren. Beelden van vlammen verduisterden zijn zicht en hij herinnerde zich hoe het vuur zijn lippen verschroeide. Die jongen leefde nog en kon maar niet ophouden met huilen; een huilen waarvan hij dacht dat dit ver achter hem lag en geen deel meer van hem uitmaakte. Maar de kreten van verdriet waren weer terug en scheurden zijn longen uiteen, deden zijn bloed koken waardoor hij bang werd.

Maar de stem in zijn hoofd, de stem die hem vroeger kalmeerde, de stem die "vermoord de sjamaan" had gefluisterd, sprak weer tegen hem en deed hem geloven dat de jongen dood was.

"Vernietig gewoon alles op je weg en deze herinnering komt niet meer terug. Daar zorg ik wel voor."

Djingiz Chan greep het lange haar van de vrouw beet en smeed haar op de grond. Ze was net een lappenpop en verzette zich niet. Ze keek naar de lucht. Ze voelde zich nu beter omdat ze haar lot al kende. De lucht was helder en er waren geen wolken en de zon stond recht boven hen. Hij maakte haar zijden jurk stuk; haar borsten waren warm en haar lichaam rook naar melk. De stem van de jongen sneed door zijn hoofd en pijnigde zijn hart en de hele wereld vulde zich met zijn kreet. Duistere woede

overviel Djingiz Chan vanuit de diepte van zijn ziel en maakte hem tot een beest zonder herinnering, een beest dat haar verkrachtte, haar openscheurde, haar vulde met zijn razernij zodat ze niet meer zou bestaan. Ze zag de zon en de lucht hoog boven haar gefolterde lichaam. De liefde in haar kon haar weg naar hem niet vinden, kon zijn angst niet wegnemen. De Grote Moeder Anakhita nam het meisje weg nadat zijn angst liefde tot het tegenovergestelde had gemaakt en hij zijn kans gered te worden was verloren. Toen ze dood was, haalde hij de witte sjaal van haar hoofd en bedekte haar arme lichaam ermee alsof de zonnestralen haar kwaad konden doen. Hij liep heel langzaam weg omdat zijn folterende hoofdpijn met elke stap erger werd. Hij moest vele keren halt houden tot de hoofdpijn weg was en hij weer normaal kon lopen. Hij liep waarschijnlijk over dezelfde weg waarover wij vanmorgen liepen. De ruïnes van Afrasiab bevinden zich waar de stad eens was voordat Djingiz Chan haar met de grond gelijkmaakte. Het nieuwe Samarkand rees hieruit op. Maar dat is een ander verhaal.'

'Waarom wordt het nu Afrasiab genoemd als het Samarkand was?'

'Omdat Afrasiab nog in deze stad woont,' zei Michael. 'Ik denk zelfs dat hij ook geïnteresseerd is in jouw verhaal,' zei hij en net als eerder was het moeilijk uit te maken hoeveel ernst en hoeveel ironie er in zijn woorden besloten lagen. Maar deze zin klonk zo luchtig en gemakkelijk dat ik het gevoel kreeg dat ik luchtig en gemakkelijk over van alles kon praten, zelfs over moeilijke en onaangename dingen.

Het 'nieuwe' Samarkand: centrum van het rijk van Timoer Lenk (1336-1405)

'Mijn vriendin heette Lara. Ze stierf een gewelddadige dood en je hebt gelijk als je zegt dat ik niets heb gedaan om haar dood te voorkomen en dat ik daardoor niemand anders kan helpen.'

'Olga, wacht even,' onderbrak Michael me. 'Taal is een te sterk werktuig om genegeerd te worden. Ik zei niet dat je niets hebt gedaan om haar dood te voorkomen, ik zei dat je dat dacht. Dat maakt een enorm verschil. Wanneer je praat, denk dan na over hoe je iets zegt. Waarom denk je dat je haar niet hebt geholpen?'

'Omdat de allerlaatste keer dat ik Lara zag, zij me om hulp vroeg en ik dat toen weigerde. Die dag toen ik haar voor het laatst zag was zij, die altijd zo mooi en stralend was, al heel erg uitgeput

door haar depressie. Ik had haar een tijdje niet gezien en schrok toen ik zag hoe ze was veranderd. Ik kende haar al jaren. We hadden tien jaar lang samen op school gezeten, maar ik had haar nog nooit zo leeg en zwaarmoedig gezien. We kwamen elkaar toevallig op straat tegen. Na een paar alledaagse opmerkingen zei ze rechtuit dat ze zich door mij wilde laten behandelen. Ze was altijd een heel bescheiden en fijngevoelige vrouw geweest en vroeg alleen iets voor zichzelf als het niet anders kon. Ik neem aan dat ze al beseftte dat ze zelf niet meer sterk genoeg was om haar depressie te overwinnen en ze vroeg me haar te helpen. Ze was een belangrijke persoon in mijn leven. Ik voelde me heel hecht met haar verbonden, al hadden we elkaar de laatste tijd niet vaak gezien. Ik waardeerde haar ten zeerste en ik dacht dat ik altijd alles voor haar zou doen als dat nodig was. Maar op dat moment had ik zelf veel problemen. Ik zou in het buitenland gaan werken en ik zei beleefd tegen haar dat ik over niet al te lange tijd zou vertrekken, maar dat ik, wanneer ik weer terug was, haar graag op alle mogelijke manieren zou willen helpen. Maar diep vanbinnen wist ik dat ik loog. Op het een of andere niveau wist ik dat ze niet sterk genoeg was om haar depressie te bevechten en dat dat de laatste keer was dat ik haar zou zien.'. 'Denk je dat de oorzaak van haar depressie verkrachting was? En denk je dat het jouw schuld was dat je haar hier niet rechtstreeks naar vroeg?'

De vraag van Michael kwam hard aan. Deze vraag liet ik zelfs niet bij mezelf toe, toch leek het hem duidelijk, alsof hij tot in detail alle verborgen feiten van dit verhaal kende. Zijn vraag was de juiste vraag, en het was de belangrijkste vraag die ik mezelf voortdurend had gesteld sinds mijn laatste ontmoeting met Lara.

Ik ontmoette haar toen haar depressie bezit van haar had genomen en het was duidelijk dat hetgeen ze doormaakte haar over niet al te lange tijd zou vernietigen als ze geen hulp kreeg. Toch vroeg ik haar niet naar haar depressie of naar wat deze had veroorzaakt, ook al had ik geruchten gehoord dat ze op een nacht door een vreemde was verkracht. Michael raadde niet. Hij wist precies waarnaar hij vroeg. Ik kon hem geen antwoord geven omdat ik het antwoord echt niet wist.

Het was moeilijk hem dit verhaal te vertellen, aangezien het een deel bleef uitmaken van mijn innerlijke werkelijkheid en het me vele slapeloze nachten bezorgde. Door de feiten, de omstandigheden, mijn veronderstellingen erover en dingen die ik van andere mensen had gehoord, had het zich opgebouwd tot een intens, pijnlijk gevoel dat ik probeerde te vermijden. Ik vertrouwde Michael nu meer dan wie dan ook. Maar ik wist ook dat het veel meer inspanning zou vergen hem de rest van het verhaal te vertellen, misschien wel een grotere inspanning dan ik zou kunnen leveren. Ik bleef zwijgen omdat ik niet wist wat ik op deze vraag moest antwoorden.

'Waarom vroeg je haar niet over de verkrachting?' herhaalde Michael. Ik keerde me niet naar hem toe, maar bleef naar de lucht kijken.

Ik voelde hoe mijn benen slap werden. Misschien kwam het door de lange wandeling door de heuvels naar de ruïnes. Ik ging zwijgend zitten, dicht bij de aarde die nat en koud was zodat ik de ondersteuning ervan kon voelen en niet over deze vraag hoefde na te denken.

'Weet je, Michael, ik denk dat ik terug moet gaan naar het hotel. Ik waardeer het dat je wilt luisteren. Maar ik voel me nu vreemd moe, bijna misselijk. Jij bent waarschijnlijk ook moe van het luisteren naar mij. Ik geloof dat ik moet gaan.'

'Ik geloof dat je moet blijven. En ik ga je nu niet sparen met een van mijn verhalen. Je moet je verhaal afmaken, wat er ook voor nodig is, en je moet eerlijk zijn.'

Het gat in de psyche waar ik je over vertelde is een zetel voor een herinneringsdemon om zich in te verankeren en te groeien. Hij is een parasiet die je telkens weer probeert te misleiden tot je ervan overtuigd bent dat hij deel van je uitmaakt terwijl hij al je energie van je afpakt en je hem moet voeden met nog meer angst. Het gat wordt gecreëerd wanneer er iets traumatisch gebeurt en de persoonlijkheid niet sterk genoeg is dit als een deel van zichzelf te accepteren. De psyche neemt het op als een vreemd lichaam. Wanneer veel van die ervaringen zich hebben opgestapeld, worden ze tot een voedingsbodem voor elkaar. Omdat dit is voortgebracht door een trauma, kun je het de traumageest noemen. Iedereen heeft het.

We dragen allemaal min of meer deze losstaande herinneringen die worden overgenomen door herinneringsdemonen. Ze worden geërfd als angst en trauma's van onze ouders en voorouders. De traumageesten creëren steeds maar weer nog meer traumatische omstandigheden. Ze helpen mensen uitoluchten te zoeken om ze niet in het volle daglicht te hoeven aanschouwen. Ze zorgen ervoor dat mensen plotseling moe, ongeïnteresseerd zijn en van onderwerp willen veranderen voordat de aard van het trauma wordt ontdekt, zoals jij nu terug wilt naar het hotel.'

'Dus volgens jou worden mijn keuzen bepaald door de traumageesten en die verleiden me dat ik dit niet wil zien.'

'Volgens mij ben je ervaren genoeg om dat toe te geven. Denk aan je patiënten, degenen die alles in het werk zullen stellen om echte genezing te ontlopen. Jij bent niet veel anders. En er is nog iets. Ik vertelde je over jaloezie en hoe gevaarlijk die kan zijn. De herinneringsdemonen lopen over van jaloezie. Ze vechten om je aandacht en beconcurreren alle gaven die een persoon heeft. Ze zullen proberen de gave te stelen en te vernietigen zodat de aandacht van de persoon alleen bezet wordt door de angst die de geesten creëren. In jouw geval probeert dit trauma je gave van genezing te stelen, zodat je weigert anderen te genezen die dit nodig hebben. Dat is het doel van je traumageest en je zou hem zijn zin geven als je nu wegging.'

Michael stond met zijn rug naar de ondergaande zon en werd afgetekend als een silhouet tegen de roze lucht en de heuvels van Afrasiab. Ik bedacht dat ik hem knap vond, maar me toch niet tot hem aangetrokken voelde. Zijn gezicht ging verborgen in de schaduw maar ik voelde zijn glimlach door een kleine verandering in zijn houding. Toen hoorde ik hem hardop lachen met een lach die zo aanstekelijk was dat ik wel moest glimlachen.

'Alles wat gedeeltelijk is, zal het gat waarschijnlijk alleen maar groter maken en de herinneringsdemonen voeden. Aangezien jij aan seks denkt, kan ik je vertellen dat gedeeltelijke seks, zonder verbondenheid en begrip, dit meer dan wat ook bewerkstelligt.' Ik besepte gespannen dat hij mijn gedachten voelde en ze beantwoordde.

'Dat is de reden waarom zoveel mensen zich getraumatiseerd voelen na het bedrijven van de liefde. Ze zijn op zoek naar liefde om hun pijnlijke gaten te vullen, maar raken verstrikt in gedeeltelijke seks die hen, zelfs al is het lichamelijk bevredigend, uiteindelijk veel meer pijn doet. Je voelt je niet tot mij aangetrokken omdat ik liefde op een andere manier ervaar. Maar daar wil je niet over praten. Zwart en wit zijn weer aan het werk, Olga. Je begint te denken aan de liefde bedrijven omdat je je wilt verbergen voor wat het tegenovergestelde is. Dat is verkrachting, en dat is waarover je wilt praten. Bespaar ons tijd, Olga.'

'Oké. Het verhaal over Lara was nooit bevestigd. Er gingen geruchten dat ze was verkracht, maar niemand wist het zeker. Op een avond in de herfst verdween ze enkele uren toen ze na de avonddienst op weg naar huis was. Ze kwam thuis met een paar blauwe plekken en gescheurde kleren. Ze zei niet dat haar iets ergs was overkomen, en ze deed er nooit moeilijk over. Er waren gewoon geruchten. Niemand geloofde ze echt, zowel haar man als haar vader niet.'

'Waarom ben je zo bang om het idee van verkrachting te accepteren?'

'Omdat ik er niet aan wil denken dat ze dat heeft moeten ondergaan.'

'Waarom wil je daar niet aan denken?' 'Omdat ik niet wil dat ze lijdt.'

'Vertelde je me net niet, in je eerste verhaal, dat je haar heel erg zag lijden en dat je je schuldig voelde omdat je haar niet hebt geholpen toen ze dat vroeg?' 'Ja.'

'Dus je herinnert je dat ze leed, maar je wilt niet accepteren dat ze die nacht verkracht was? Je bent een professional en een goede ook nog. Lieg niet tegen me door te zeggen dat je het trauma van een verkrachting niet herkent. Ik wil wedden dat je het aan het begin van het gesprek met een patiënt al herkent. En je herkende het. Ik wil wedden dat je het bij Lara herkende, maar je weigerde dit te accepteren en gaf het aan een deel van je herinnering waarvan je denkt dat dit niet van jou is. Lara was te goed om verkracht te worden. Verkrachting gebeurt niet bij goede vrouwen. Dit is je eerste gat, net zoals dat een gat bij haar is. Zie het onder ogen.'

'Ik kan ze bijna voor me zien zoals jij je haar herinnert. Een ideale, verfijnde mooie vrouw, onaangetaast door viezigheid. Ze leeft in je, je hebt haar beeld in je herinnering gekoesterd door de jaren die jullie samen doorbrachten. Ze wordt als een heilige geprojecteerd, een heilige die altijd rein, altijd sterk is en tot wie je je kunt wenden wanneer dat nodig is. Je voorziet in een therapie voor jezelf door je vast te blijven houden aan dit ideaal. Je wilt het niet loslaten, zelfs niet wanneer de echte persoon lijdt. Je sluit je ogen en je oren om niet te hoeven zien en horen over die smerige verkrachting. Je wist het uit haar verhaal. Dat is

hypocriet, Olga. Er was een enorm gat dat je had moeten genezen. Lara was een levende persoon en haar leed is niet symbolisch maar echt. Je moet haar helpen.'

Er stroomden warme tranen over mijn wangen. Ik kon niet zeggen wat ik wilde zeggen en bleef maar met mijn hoofd knikken. Ik had geen zakdoek om mijn tranen weg te vegen, dus bleven ze naar beneden rollen tot op mijn lippen waardoor ik eindelijk het gevoel kreeg te zijn bevrijd van iets zwaars en zieks. Ik voelde me niet gekwetst door de onverwachte hardheid van Michael. Ik had het gevoel dat zijn strengheid rechtstreeks was gericht op iets in mezelf wat niet echt van mij was, iets waarvan ik bevrijd wilde worden en dat hij me met zijn harde, maar rake woorden hielp me te ontdoen van dat kwaad. Zijn hardheid was verdwenen toen ik naar hem keek en ik zag dat zijn ogen weer vol medeleven stonden. Hij keek vol aandacht en begrip naar mij. 'Herinner je je nog hoe we het hadden over de metafoor van fysieke bewegingen en door je geheugen bewegen?' vroeg hij.

Ik knikte. 'Het concept van eenvoudige beweging en beweging die wordt gecompliceerd door het gewicht van mentale structuren gaat ook op voor beweging door herinneringsruimten. Om vrij door de ruimten van je herinnering te wandelen, moet je zo eenvoudig mogelijk bewegen. Je mag geen angst, boosheid en frustratie meer voelen om het punt in je herinnering te bereiken dat getransformeerd moet worden. Je bezit nu nog veel frustratie in de manier waarop je door je verhaal beweegt. Vertel me wat je echt stoort voordat je verder gaat over Lara.'

De oprechtheid van zijn intentie me te helpen was zo sterk dat ik direct besepte wat hij hiermee bedoelde.

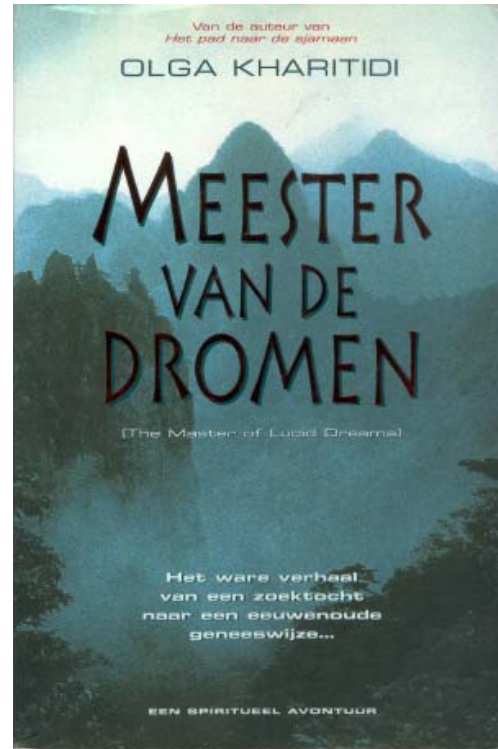
'Ik wil niet aan die mensen denken,' zei ik. Michael vroeg me niet wie ik bedoelde en bleef wachten tot ik door zou gaan.

'Ik kan niet rustig blijven in de wetenschap dat die mensen er nog zijn. Ik kan niet accepteren dat zij er niet meer is en dat iemand die haar dood heeft veroorzaakt er nog is. Ik kan het niet accepteren.'

'Jij hebt het over verkrachters, hè? Bij die mensen zijn hun herinneringen veroorzaakt door de pijn die ze zelf in het verleden hebben ervaren door anderen. Deze herinneringen kunnen heel lang onbewust actief blijven, om vervolgens op een bepaald moment sterk genoeg te worden om hun identiteit over te nemen. Ze worden volle manifestaties van herinneringsdemonen en ze beginnen andere mensen pijn te doen. Zulke mensen zijn geen mensen meer en worden vertegenwoordigers van trauma. Dat is de reden waarom velen van hen drugs gebruiken. Ze hebben drugs nodig om de gaten in hun identiteit te dichten, om een gevoel van zelf op te bouwen. Hetzelfde geldt voor veel andere mensen die drugs gebruiken. Ze proberen de gaten in hun herinnering te dichten om een gevoel van identiteit terug te krijgen dat verstoord is door de pijn. Maar met drugs kunnen ze dit niet bereiken. Dus zijn ze bang en wanneer ze bang zijn, kunnen ze anderen gaan kwetsen. Ik vertelde je over de nazi's. Hetzelfde gebeurde in andere totalitaire maatschappijen.

Daaronder bevonden zich mensen wier identiteit hetzelfde werd als hun herinneringsdemonen. Ze infecteerden de collectieve psyche en bleven pijn doen door elke keer andere vormen te zoeken. Hetzelfde geldt voor veel seriemoordenaars en verkrachters. Misschien niet de hele tijd, maar wel op het moment dat ze de misdaad begaan, wordt hun gedrag volledig beheerst door herinneringsdemonen. Ze zijn op die momenten herinneringsdemonen en die voeden zichzelf door middel van het pijnigen van anderen.

Ik weet hoe je je voelt. Ik begrijp je frustraties. Er zijn manieren om die herinneringsdemonen te transformeren. De maatschappij heeft haar eigen middelen om zich tegen dergelijke mensen te beschermen. De magie heeft andere manieren ontwikkeld. Maar magie kan niet samengaan met frustratie en boosheid. Om de herinneringsdemonen via magie te bevechten, moet je je innerlijke ruimten eerst zuiveren, zodat je geheugen niet kwetsbaar is voor hun aanvallen. Dat is verschrikkelijk moeilijk. Dromen kunnen hierbij veel steun bieden. Lucide dromen helpen tezamen met de andere dromen de innerlijke ruimten snel te zuiveren doordat beweging een essentieel onderdeel ervan is. Ik gaf je een swastika om te gebruiken omdat de vorm ervan de beweging door de geheugenruimten versnelt en lucide dromen bevordert. Je raakt hierdoor meer voorbereid op een magisch gevecht. De herinneringsruimten worden bevolkt door beelden. De herinneringsdemonen kunnen ook als beelden gezien worden, maar ze bezitten veel meer bewuste energie dan de gebruikelijke herinneringen. En precies daarom verdwijnen ze niet wanneer ze worden gezien en getransformeerd, maar veranderen ze de kwaliteit van hun energie en beginnen ze je te dienen nadat je ze hebt overwonnen. Zo verwerven sjamanen hun machtigste geesthelpers. Velen geloven dat sjamanen hun helpers krijgen via de overdracht door oudere sjamanen. Dat is waar. Maar ergens onderweg waren die geesthelpers herinneringsdemonen, die door een sjamaan werden getransformeerd en onderworpen waardoor ze gehoorzame dienaars werden. Het is een kwestie van transformatie van psychische energie. Lucide dromen en sjamaanreizen zijn de beste staat hiervoor. Vertel me nu eens hoe Lara stierf.'

Oorspronkelijke titel : *Master of Lucid Dreams* (2001)
In NL verschenen bij Bruna in 2001. Het is uitverkocht, maar een pocketuitgave is in voorbereiding.

Tot zover deze boekimpressie. Uiteindelijk zal Olga met behulp van Michael afdalen in het dodenrijk om Lara te helpen. De beschreven gebeurtenissen aldaar behoren tot de meest indrukwekkende die ik ooit in de esoterische literatuur ben tegengekomen. De geïnteresseerde zal daartoe het boek moeten zien te bemachtigen.

Bewerking: EC. Bakker